

Első fejezet

Will villanásai

Amikor Ben Jonsont kiengedték a börtönből, egyenesen a Silver Streetre indult, William Shakespeare szállására, és így szólt: – Ihatnám.*

– Ben! – sikkantotta Will. – Füleid nyezetlenek, és orrod is ép. Ezek szerint a metszőollótól megkíméltek. Örvend a szívem, hogy ily jó bőrben látlak.

– És mily szomjasan. Menjünk vedelni.

– Ihatunk itt is, sőt fogunk is. Édes madérabort? Jezezi sherryt? Avagy küldjek el serért? Ben, Ben, Ben, légy már elővigyázatosabb. Még megeshet, hogy legközelebb a nyesőolló tényleg elnyisszantja valamidet, példának okáért úgy olthatja ki éltedet, mint gyertyakoppantó a lángot.

– Kocsmába menni vágyom. Induljunk.

– Ahogy tetszik, tekintve, hogy ez mégiscsak nagy nap számodra. És milyen volt a börtönben? Marston és Chapman még bent vannak?***

– Bent, sőt maradnak is. Végtére is, az ő művük volt az a bizonyos sértő sor. Ami a dutyit illeti – bűz, férges, patkányok, leprások, ragyás fekélyek. De találkoztam ott valakivel, akiről majd mesélek, míg iszunk.

– De hát megesküdtél nekem, hogy az a sor a tied volt, az egész *Nyugatra, hé* legjobb sorának tartottad. Hogy is van? „A skótok...” Valahogy úgy kezdődik, hogy „A skótok...”.

– *Keletre, hé* a címe.*** Mint mindig, most is rossz irányból közelítesz. Hátrafelé nézel, amikor mindenki

más előre tekint. És a sor így hangzik: „Jó barátai a skótok Angliának, de csak akkor, ha elég távol vannak tőle”. Nos, ezt valóban én írtam volna, de diplomatikusabbnak tűnt annak a kettőnek a nyakába varrni. Persze eskü alatt, úgy bizony, dehát hogy is élhetne úgy egy költő, ha nem tesz hamis tanúságot.

Leballagtak a lépcsőn, elhaladtak Will háziura, Mountjoy, a bognár műhelye előtt. Mountjoy épp tanoncát, Belottot szidalmazta ékes franciás angolsággal.

– Halhatatlan – jegyezte meg Will. – Igazán nem mondhatja, hogy nem tettem halhatatlanná. Na és számithatok tőle hálára?

– Mégis, mennyire tetted halhatatlanná?

– Hírnököt csináltam belőle az *V. Harry*ben.

– Tőle tanultad a francia disznóságokat is, amiket beleírtál a darabba?

– Nem, ő csak a nyelvtanomat javítgatta. A dolog mocskos részéhez nem volt szükségem segítségre.

Odakint, a naptól aranyló fényű Silver Streeten koldusokat láttak, végtagvesztett katonákat, részeg matrózokat, kurvákat, döglött macskákat, hétköznapi, tisztos polgárokat szövettalárban, egy skót szoknyás hegylakót, akinek szőrös bőrtüszője helyén egy flaska tüzes whisky lógott. Csekélyfogú dalnok énekelt:

Robin hívem az én szívem,

Ki ágyamba mindig betért.

De Robin rossz volt, esett rajt volt folt,

*S bakó csapta le fejét.**

– Régi nóta – mondta Ben. – De azért mindig végigfut rajtam a borzongás, ha meghalloom.

– Régebbinek tűnik, mint amilyen valójában. Közben azért elég sok minden történt. Szegény Robin.

– Mert te így nevezted? Szemtől szemben Robinnak hívtad?

– Az én uram, Southampton grófja Robinnak hívta, én pedig Harrynek szólítottam az én uramat, Southampton grófját.* Sosem törődtünk a címekkel. De, mint azt gyakorta hajtogatta, majd amikor ő lesz I. Robert, Anglia királya, akkor már nem fogunk bizalmaskodni. Lett volna csak így, gondolom néha, bár vértelenül, vértelenül.

– Óvatosan, ember, ez árulás.

– Na és akkor mit teszel? Feljelentesz Púpos Cecil-nél? ** „Nagy jó uram engedelmevel, ímhol eme alantas színműíró, ki azt tartja s mondogatja, hogy az Essex-zendülésnek sikerre kellett volna jutnia.” Mire ő: „Bizony, bizony, s tán igaza is lehet.” Nem szívelheti a nyáladzó Jakabkát az ő püspökeivel, meg szodómiájával, no meg a dohány elfüstölése is ritka randa bűne a testnek, le-gényke, mely lobot hoz a tüdőre, és ha a dohányt szerfeletti becsben tartod, úgy királyodat nem szereted.

Ben felsóhajtott. – Tudom, hogy megy ez. Ha azt mondom, túl sok itt a skót, rögtön hűvösre vágnak. A király szemébe mondhatnád, hogy ő egy... Nem is szólok többet, látod-e azt a fancsali, feketeruhás alakot amarra hátul? Követ minket, ugye? Nem, most elfordult másfele. Belefröcsöghetnél őfelsége képébe, mire azt mondaná: „Áhhh, hogy de mennyirre kedvemre valók a jó kis trrréfák, legénke, lenné-e a Térrrdszallagrend lovaggya?” Vannak, akik börtöntölteléknek születtek. Mások... Na, ez lesz az. A kis utca végén. Pipiskedj csak lábujjhegyre, minden csupa mocskok. Óvatosan, csak óvatosan.

– A Kétnyakú Hattyú – betűzte ki Will kényeskedőn összeráncolt orral a megvetemedett cégért. – Nem hinném, hogy valaha jártam volna ebben a csehóban.

– Viszont csöndes – mondta Ben, és előrement, bele a zajba, bűzbe, átlépve hányástócsákon, törökkel felfegyverzett, füstös képű férfiak csoportjait kerülgetve. – Csöndben és nyugalomban beszélgethetünk.

– Letelepedtek egy magas támlájú padra egy rozoga, sokat próbált asztal mellett, melynek lapján kövér legyek falatoztak jó étvággal a zsíros ételmaradékból és egy letörötlenül maradt szószfoltból. Egy bibircsókos mellét közszemlére tevő, fekete fogakkal mosolygó lány felvette a rendelésüket a borra. – Vörösbort – mondta Ben. – A legjobbat, ami csak kapható itt. Vércsínű legyen, olyan vörös, mint áldott Megváltónk vére. – Néhány rosszkülsőjű alak mogorva érdeklődéssel fordult felé. Egy szemtapaszt viselő férfi Ben felé biccentett, és ezt mintha baráti fenyegetésnek szánta volna. – *Buenos dias, señor* – mondta Ben.

– Az ég szerelmére, Ben, miféle hely ez?

– Jó hely, talán csak kicsit koszos. És az itteniek is mind jók, habárha első pillantásra talán gazembernek tűnnek. Most viszont hadd fogjak bele. Igen nagy változás esett meg az életemben.

Megérkezett a bor. Will töltött. – Változás? Szerelembe estél tán valami himlőhelyes utcalánnyal a southwarki dutyiból, és bukott anyagnak hiszed?

– Ó, dehogya. Istenemre, ez jó bor, vörös, bizony mondom, vörös, mint a vér, amit nap mint nap kimérnek az egyetlen igaz hit áldott, szent oltárain.

– Ben, az ég szerelmére!

– Bizony, az ég szerelmére, igen jól mondád. Bármit teszek, azt mind a Krisztusunk kegyes kedvéért teszem. Hadd valljam meg, drága barátom, hogy mi történt velem. Ebben a visszataszító, bűzös patkánylyukban, íme, halld, hogyan szólt hozzám az Úr.

– Ó, Jézusom, szóval szólt hozzád...

– Bizony, az igaz hit egy jó öreg papja, bárha kenyerét táncanárként keresi, és adósságáért börtönbe veték, szeretetteli szavakat szólt hozzám, és megmutatta, hol az igazság. Mondhatnánk tán úgy is, hogy valamiféle megvilágosodásszerűségben volt részem. – Ben mohón belekortyolt italába, majd folytatta: – Jó

bor. *Enim calix sanguinis.** Igyál megszentelt boldogságot üdvözlendő.

– Ne olyan hangosan, ember! – sziszegte Will fojtott hangon. – Nézd csak, hogy figyel mindenki.

– Hát csak figyeljenek és örüljenek neki. Itt barátok közt vagyok, nemde? Hát nincsenek itt barátaim? – kiáltott oda az iddögálóknak. – *Amigos?* – Nem kapott választ, egy férfi harákolását leszámítva mindenki néma csöndben ült.

– Na, én megyek – jelentette be Will.

– Naná, a mindig megfontolt ember. Ami azt illeti, van egy másik szó is az effajta óvatoskodásra, és te is jól ismered. Hogy a nehézség esne minden gyáva alakba! Miért ne szólhatnék fennhangon az örömről, mely eláraszt most, hogy visszataláltam az egyetlen, igaz, szent hit keblére? Tán nem tartozik eme áldott közösségbe maga a Királyné is? Én mondom, közel az idő, amikor napvilágnál vehetjük magunkhoz a megszentelt testet, úgy, hogy mindenki láthassa, s nem valami sötét lyukban bujkálva. Halleluja!

– Tisztában vagy a veszéllyel, te bolond? – súgta az erősen verejtékező Will. – Bár volt oly remény, hogy idővel ránk köszönt a vallási türelem, nem lesz belőle semmi. A püspökök tesznek róla. Hordjuk el innen magunkat.

– És hagyjuk itt ezt az áldott vörösbort? Hagyjuk itt a szőlő véré, mely bíborszínű, mint a...

– Én megyek – Will lehúzta a savanyú lőrét, majd szájával lefelé fordítva, nagy koppanással letette a poharát.

– Jó, jó, rendben, végtére is elmondtam, amit akartam. És most, Istennek hála, elkezdődhet a valódi életem. – Ben otrombán egyenesen a korsóból ivott, majd bort prüszkölve emelte fel a fejét. Száját megtörölte mocskos kézfejjével, és barátságosan odabólintott a kocsma közönségének. – Mindenkinek további

áldott, szép napot. Isten áldása kísérfje minden jövés-
menésteket, sőt azt is, ha egy helyben maradtok.

– Gyere már, te idióta.

Mihelyt elhagyták a kocsmát, Ben így szólt: – No,
akkor most meglátjuk, hogy működik-e a dolog. Követ
már minket valaki?

– Nem. Még nem. Azt szeretné, ha követnének?

– Ben Jonsonról és az ő megtéréséről többet most
már nem szólok. Talán csak annyit még, hogy nyugod-
tan beszélhetsz róla barátaidnak, meg akikkel együtt
munkálkods, sőt bárkinek, akinek csak kedved tartja.
Nem érdekel. Jézus urunkért mindent merek. Egy ha-
llal mindnyájan tartozunk.*

– Ez az én szövegem. Ezt én írtam.

– Tényleg? Mindegy. Rebesgetnek ám rólad ezt-azt,
tudtad?

– Mit rebesgetnek? És hol rebesgetik?

– Nekem Jack Marston mesélte el a történetet Shakes-
peare uramról, aki meghal, és felmegy a mennybe, ahol
bebocsátást kér. Szent Péter azt mondja neki: Itt nálunk
földesúrból már túl sok akad, szükségünk lenne köl-
tőkre is, hogy megédesítsék a hosszú örökkévalóságot.
Hát, húzza ki magát Shakespeare uram, rólam minden-
ki tudja, hogy költő vagyok. Bizonyítsd be, így Szent
Péter. Nagyon rossz a memóriám, panaszolj S. uram,
most hirtelen egyetlen verssorom sem jut az eszembe.
Akkor hát, ajánlja neki a mennyország őre, mi lenne,
ha rögtönöznél egyet? Ebben a pillanatban látják ám,
hogy odabent elhalad a kapu előtt a kis ólábú Tom Kyd,
a mártírköltő, akinek az ujjait oly kegyetlenül összetör-
ték a néhai Királynő biztosai. Itt ez a karikalábú, mond-
ja a szent. Rögtönözz már róla valamit gyorsan. Mire
a villámkező S. mester a következővel áll elő:

*Miféle férfi, mily nyomorú árva
Cipeli golyóit zárójelbe zárva?*

Erre Szent Péter csak sóhajt egyet, és azt mondja:
Mondtam már, hogy földbirtokosok számára nincs
helyünk.

– Ez csöppet sem vicces – nyilatkozta Will. – Szó-
val máris úgy beszélnek rólam, mintha meghaltam vol-
na, mi?

– Nem meghaltál, mondjuk inkább úgy, hogy vissza-
vonultál. Napod lenyugodott. Jelmondatod immáron:
Nyugatra, hé. – Ben hátranézett, és megpillantott két,
tőrrel felszerelt gazfickót, akik a nyomukba szegőd-
tek. Csekély izgalommal szólt: – Hagyj most magamra!
Indulj, menj már! Úgy hiszem, azok ketten, akik itt jön-
nek, majd szépen megmutatják nekem, hol lehet misét
hallgatni vasárnap és egyéb szent napokon. Kísérjen
téged az Anyaszentegyház áldása, Will!

– Nem, nem, ilyen áldásra semmi szükségem.

Úgy egy héttel ezután történt, hogy az Eastcheap
egyik emeleti szobácskájában Ben Jonson vacsorához
telepedett le újonnan szerzett barátaival. Az asztalfőn
Bob Catesby ült, indulatosan és józanul, mellette az a
spanyol bortól némelyest megittasult, füstös képű alak,
aki már abban az ocsmány kocsmában is ott volt, és
akit Guynak neveztek, bárha a valódi neve Guido volt,*
ezenkívül Rob Winter, a kis nagyszemű Bates, Kit
Wright, Tom Winter, Rob testvére, és Frank Tresham
is, aki egyfolytában kiszáradt ajkait nyalogatta, és pró-
bált ravasznak tűnni. Catesby Benhez fordult:**

– Lelepleződöttél, Jonson uram. Napjaid immár meg
vannak számlálva.

– Mégis ki által? – érdeklődött Ben. – Mert ha úgy
érted, hogy eljár a szám a testvériségről, akkor iste-
nemre, nagyot tévedsz.

– Nem, ilyesmit nem tettél, ahhoz tényleg eléggé elő-
vigyázatos voltál. Ha nem így lett volna, akkor a mi
Guyunk – ne feledd, ő katona, akár éhgyomorra is le-
nyisszant tíz fejet –, szóval Guy már elintézett volna,

bizonyisten. Nem, én azért mondtam az imént, hogy elővigyázatlan vagy, mert túl sokat jártatod a szádat az Istentelen Királyról, meg a hitehagyó Királynéről, aki országnak-világnak mutogatja a mellét meg a lábát, és részegen csukladozva megy misére. Amire én gondoltam, az nem más, mint felségsértő szavaid. Úgy hiszem, a legjobb úton vagy afelé, hogy elnyerd a mártírok koronáját.

– Nem – szabadkozott Ben –, azt azért nem szeretném. Nem fogom szétfeszíteni a mennyek állkapcsát, hogy időnap előtt bejuthassak. A mennyország majd megnyílik előttem, ha eljön annak az ideje, ráadásul az én külön serénykedésem nélkül. De addig még sok bor csúszik le a torkomon, sok fehérszemélyt fogok még megszorogatni. Nem, a mártíromság ki van zárva.

– Mondd hát el a tervet, Rob – fordult Tom Winter testvére felé Catesby. – Te vagy az, aki emlékezetében kell hogy őrizze. Te vagy a mi életre kelt pergamenünk.

– Nos hát akkor – fogott bele Rob Benre pillantva –, bele is fogok. A parlament új ülészakáról van szó. Mindenki ott lesz, a Király, a Királyné, Henry herceg, a főnemesség, bírák, lovagok, kispapok, és mindmind azért jön, hogy újabb törvényeket és rendeleteket koholjon az igaz hit elnyomására. Na, őket mind felrobbantjuk.

– Fel...? – kérdezett vissza óvatosan Ben.

– Robbantjuk. Hús hordónyi puskaport fogunk elhelyezni a pincében, és a tetejükre gyújtóst rakunk. Épp csak hozzá kell érinteni a lángot, és nagyobb robbanás lesz, mint amit valaha is láthattak az emberi elnyomás és zsarnokság hosszú történelme során.

– Robbantunk – ismételte el kis szünet után Catesby, mintha így akarná elérni, hogy Ben pontosan megértse.

– A Királyné – jegyezte meg Ben – az igaz hit híve. Igazságos dolog lenne őt is felrobbantani?

– Máskor mindig te vagy az első, aki az istentelenségéről papol – vágott vissza Catesby. – Hát, most akkor ő is megbűnhődik. Közben viszont mártír lesz belőle. A sors választást kínál.

– Akárhogy fényezed – mormolta Ben –, így is, úgy is felrobban.

– Mindenki felrobban – pontosított Tom Winter, majd elkezdte a fogait piszkálni. Sült sonkát ettek, aminek minden falatja tele volt fogazatba ékelődő rostokkal. – Mindenki.

– És akkor eljő az igaz hit iránti szeretet új korszaka? – tudakolta Ben.

– Ezen majd a robbantás után gondolkodunk – szögezte le Catesby. – Annyi szent, hogy sok gondunk lesz, de elég minden napnak a maga baja, amint azt az Evangélium mondja. Először jöjjön csak a robbantás.

– És annak eldöntése, hogy melyikünknek jusson a dicsőség, hogy lángra lobbanthatja a gyújtóst – tette hozzá Kit Wright. Mindannyian Benre emelték a tekintetüket.

– Ez a bizonyos személy is fel fog robbanni? – igyekezett pontosítani Ben.

– Minden valószínűség szerint igen – felelte Catesby. – Ugyanakkor viszont rögtön magáénak mondhatja a mártírok koronáját. Te, Jonson uram, már le vagy leppeződve. – Továbbra is Benre bámultak, aki így szólt:

– És hogyan is kerülnek a puskaporos hordók a pincébe?

– Borospincéről van szó – magyarázta Rob Winter. – A hordókat egy borkereskedő szekeren szállítják oda. No, mit hoztok, mondják majd az örök. Hát bort, hangzik a válasz. Bort, ahogy megrendelték. Pofonegy-szerű.

– És a gyújtós?

– A gyújtós egy másik hordóban lesz, ahol száraz marad, készen arra, hogy a puskapor tetejére kerüljön.

S a személy, ki a bátor tettet végrehajtja, örként lesz jelen, kölcsönvett libériában. És lesz nála egy fákllya.

– Fényes nappal? – igyekezett tisztázni Ben.

– Majd azt mondja, hogy parancsot kapott a pince átvizsgálására, mert elképzelhető, hogy árulók bujkálnak odabent. Pofonegyszerű.

Ezen a ponton megszólalt Francis Tresham is. – Én ellenzem – jelentette ki. – A terv bizonyos kegyetlenségről árulkodik. És nem minden igazságtalanságtól mentes. Igaz, a Királyné külföldi, úgyhogy nem számít. De a parlament tagjai között megbújnak jó katolikus angolok is. A mieinket készülünk felrobbantani.

– A mártírok koronája – vágta rá Ben. – Oda se neki.

– Akkor megteszed? – kérdezte Catesby közelebb hajolva, és fokhagymával elegy sonkaszagot lehelt Ben képébe.

– Majd megfontolom – válaszolt Ben. – Az érveid igazán a meggyőzőbb fajtából valók. Indulok is haza, hogy elkezdhessem végiggondolni az egészet.

– Guy elkísér – jelentette be Catesby –, és segít a fontolgatásban.

– Szó sem lehet róla – tiltakozott Ben. – Semmi szükségem arra, hogy valaki a nyakamba lihegjen, miközben mérlegelek. Csakis a *libero arbitrio* vezethet a döntésben. Elfogadhatatlan, hogy rákényszerítsetek.*

– Ez igaz – bólintott Catesby. – Csakis saját végzeted szavára hallgass, Jonson uram. Már szinte látom is, ahogy fejed fölött lebeg a mártírok koronája. – Majd Treshamre emelte a tekintetét, méghozzá eléggé indulatosan. – Frank – mondta –, te meginogtál. Különös, hogy épp te inogsz meg, amikor pedig hajdan te hirdetted a lehangosabban, hogy vesszen az, aki saját királyi anyja hitét elárulja. Megvannak az eszközeink arra, hogy elvegyük az ingadozók kedvét a bizonytalankodástól. – A sötétképű Guidóra pillantott, majd vissza a sápadt Treshamre.

– Én nem inogtam meg. Mindössze azt kérem, hogy lelünkben tegyünk igazságot a katolikusok protestánsokkal együtt való megöletésének ügyében. Azt kérném, hogy foglalkozzunk ezzel a teológiai problémával.

– Teológia – szólalt meg most a kis Bates. – Teológiából aztán nincs hiány az Istentelen udvarnál, a szent Jakabkánál és az ő istentagadó püspökeinél. Szégyen reá, szégyen a teológiára! Állítsuk vissza az igaz hitet, és robbantsuk fel Isten ellenségeit! Rád iszom, Jonson uram – jelentette be, és ivott.

– Én is iszom magamra – mondta Ben, és szintén ivott. Majd megtörölte sokat jártatott száját, kicsavarta szakállából a bort, és végighordozta tekintetét a társaság tagjain. – Na most akkor hazamegyek. Imádkozni. Áldásért és útmutatásért szintűgy.

– Guido veled megy, hogy végigkálauzoljon a veszedelmes utcákon – sietett megjegyezni Catesby.

– Egyedül megyek. Nem forgok veszélyben.

– Guido veled megy.

Ben, oldalán Guido Fawkes-szal, már jól benne járt a lakhelyéhez vezető, bűzőkben és részegségben, valamint részegségtől bűző gonosztevőkben gazdag sikátorban, amikor, hogy ne veszítse el bátorságát, dalra fakadt:

*Elülünk majd a bérctetőn,
alattunk nyájak a mezőn,
köröttünk zuhogó patak
s madrigált zengő madarak.**

Fawkes a dal hallatán csettintett ujjaiával, majd megjegyezte:

– Spion.

– Szánj meg! Kegyelmezz! Mit is mondtál?

– Spion, ezt mondtam. Mert úgy hiszem, te valami-nemű spion vagy.

Ben ezen a ponton felhagyott a járással avagy imbolygással, és a hold fényében egyenesen a másik szemébe nézett. – Te részeg vagy, jóember. Te nem tudod, hogy mit beszélsz.

– Spion. Már jó ideje azt kérdezgetem magamtól, hogy vajon kire is emlékeztetsz, és bizony, az a bizonyos személy is költő, egyben spion volt. Az utcákon kiáltotta világgá szodomita istentagadását, és senki egy ujjal nem nyúlt hozzá. Arra a következtetésre jutottam, hogy valamiféle védelem alatt állhat. Kit Marlowe volt a neve.* És ő is ugyanazt a dalt énekelte, amit most te. Spion.

– Marlowe – józanodott ki egy szempillantás alatt Ben. – Ő volt mindannyiunk nagy elődje, bárha fiatalon ölték meg, Isten legyen irgalmas hozzá. Nem tudhatod, hogy mennyire megtisztelsz. Csakhogy ettől függetlenül nem vagyok spion. – Ekkor, mintegy válaszképpen, újra felhangzott a dal, bár a közlegő énekes inkább tűnt részegnek, mint józannak.

*Fluxus-tájt toklyó barangol,
Custosa várja, s dús akol.
Csácsingó szárnyashad dalol,
Kántust hallatva silbakol.*

– Ó, Jézusom – fohászzkodott Ben –, ez Jack Marston lesz.

Valóban Marston volt, és kétségkívül részeg, habár annyira azért magánál volt, hogy a testtömegét látva meg tudja állapítani, ki is az, aki az útjában áll. – Jonson, te csaló, zsvány, hazug, hálátlan, és a tetejébe még tolvaj is! Látod, most már kint vagyok, és mindent tudok! Aaaargh! – Úgy hallatszott, mintha torkát előnté a vér.

– Az igazi Marstonhoz képest túl gyalogjáró módon fejezed ki magad. Hát hova lettek tudálékos zagyvaságaid? Azt mondod, tolvaj. Élő ember ezt nem vághatja

Jonson fejéhez. Valamint azt sem – tette hozzá Fawkes-hoz fordulva –, hogy spion lenne.

– Márpedig én újra tolvajt kiáltok. Azt ígérted, kifizetsz, mihelyst Henslowe-től megkapod a járandóságod, s hogy mivel Henslowe nem fizetett, hát te sem tudsz pénzt adni nekem. Csakhogy Henslowe veled egyenlítette a számlát, ki ám, te tolvaj! Épp ma este voltam vele, láttam az üzleti könyvébe írva. Elő a töröddel, tolvaj! – Maga is fegyvere után kapott, bár alig állt meg a lábán.

– Ha mindössze hat shilling három pennyről van szó, akkor hagyjuk ezt a törörsdit. Gyere el a szállásomra, és akkor törlesztek valamicskét. De szó sem lehet arról, Jack, hogy *tolvajnak* nevezd. Feddhetetlen és vallásos ember vagyok.

– Na, arról is értesültünk! – kiáltotta Marston. – Meg a keresztina genetrix laktózbő mellbimbóiról, s az eucharisztikus förtelnyő vinoformózus vérbőségeről. Elő a törrel!

– Hát legyen – sóhajtott Ben, és előhúzta hüvelyéből rövid törét. – Öltem már embert, Jack – jegyezte meg figyelmeztetésképpen –, és az ellenfelem még csak részeg sem volt. Emlékezz csak, végeztem Gab Spencerrel, aki szintén *tolvajnak* mert nevezni.* – Ben most megpillantotta a vastag üvegű ablakon tükröződő fényeket. A Cow Lane sarkánál fáklyalángok imbolyogtak. Négy karddal, bunkósbottal felszerelt férfi – az őrség. Megkönnyebbülten Marston felé lendült. Szökkenés közben látta, hogy Fawkes elinal. Nem akar bajt, nagyon helyes, csak jót tesz vele annak a mocskos ügynek. Marston döfött, megtántorodott, majd elzuhant. Ben visszacsúsztotta törét a hüvelyébe, és rávetette magát Marston hátára, fogást keresett a fülein, mintha vizeskancsót kapna marokra, és nekiállt az orrát módszeresen a mocskos macskakövekhez verni. Aztán már ott is termett az őrség.